

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti žalovanému: **Obec Postřížín**, se sídlem Pražská 42, Postřížín, zastoupen JUDr. Marcelou Ondřejovou, advokátkou se sídlem Rohanské nábřeží 657/7, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2016, č. j. 46 A 6/2015 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný jako zřizovatel Mateřské školky Postřížín, příspěvková organizace, vyhlásil podle § 166 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“), konkurz na obsazení vedoucího pracovního místa ředitele uvedené příspěvkové organizace.

[2] Dopisem ze dne 26. 6. 2014, č. j. OU/0466/2014, starostka žalovaného sdělila jednomu z účastníků tohoto konkurzu (Mgr. Bc. A. K.), že na základě návrhu konkursní komise byl vyřazen z konkurzního řízení z důvodu nesplnění požadavku na prokázání znalosti českého jazyka podle § 3 odst. 1 písm. b) a § 4 zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pedagogických pracovnících“). Dne 21. 7. 2014 pod č. j. OU/05444/2014

pak starostka žalovaného jmenovala v souladu s doporučením konkursní komise (s účinností od 1. 8. 2014) jiného uchazeče ředitelem uvedené příspěvkové organizace.

II.

[3] Žalobce napadl uvedené akty starostky žalovaného žalobou podle § 67 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 124 odst. 1 a 5 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) u Krajského soudu v Praze. Krajský soud dospěl k závěru, že se žalobou nemůže věcně zabývat. Namítané porušení práva je porušením předpisů práva pracovního, jenž podle § 124 odst. 6 zákona o obcích představuje výjimku z aplikace § 124 odst. 5 zákona o obcích. Žalobce tedy nebyl oprávněn podat předmětnou žalobu. Na tomto závěru nic nemění ani žalobcem namítané porušení Listiny základních práv a svobod, jelikož toto porušení je porušením navázaným na porušení předpisů pracovního práva, a nemůže tak sloužit k obcházení § 124 odst. 6 zákona o obcích. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

III.

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel předně krajskému soudu vytkl, že se nezabýval námitkou poukazující na porušení principu rovnosti, neboť v rámci konkurzu došlo k znevýhodnění jednoho z uchazečů konkurzního řízení (Mgr. Bc. A. K.), což zapovídá i Listina základních práv a svobod. Krajskému soudu dále vytkl nesprávnost jeho závěrů. Porušení principu rovnosti a zákazu diskriminace není navázáno na porušení předpisů pracovního práva, jak uvádí krajský soud. Takovým výkladem by ztratil smysl zákon č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „antidiskriminační zákon“). Stěžovatel namítal rozpor s předpisy veřejného práva a nikoliv soukromého práva. Konečně krajskému soudu vytkl jeho závěry ve vztahu k lhůtě pro podání žaloby. Stěžovatel nesouhlasil s tvrzením krajského soudu o limitaci lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 2 s. ř. s. Podle stěžovatele se jedná o lhůtu neomezenou. Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhl zrušit napadené usnesení krajského soudu a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a ztotožnil se s napadeným usnesením krajského soudu. Konkursní řízení na pozici ředitele mateřské školy bylo vedeno v souladu se zákonem a nedošlo k porušení principu rovnosti ani jiných práv. Žalovaný proto navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13). Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmeno § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[10] Stěžovatel předně v kasační stížnosti namítal, že krajský soud se nezabýval námitkou poukazující na porušení principu rovnosti ve smyslu Listiny základní práv a svobod, neboť došlo k jednostrannému znevýhodnění jednoho z uchazečů konkurzního řízení (Mgr. Bc. A. K.).

K těmto námitkám je nutno uvést, že krajský soud žalobu odmítl. Z odůvodnění je přitom zřejmé, z jakých důvodů se krajský soud nemohl žalobou stěžovatele, a tedy ani jednotlivými námitkami poukazujícími na porušení principu rovnosti a zákazu diskriminace zabývat. K tomu srov. str. 4 rozsudku krajského soudu.

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posuzování toho, zda krajský soud pochybil, pokud žalobu odmítl.

[12] Předně je třeba uvést, že žalobce podal žalobu s odkazem na § 124 zákona o obcích, který upravuje „*Dozor nad vydáváním a obsahem obecně závazných vyhlášek obcí a usnesení, rozhodnutí a jiných opatření orgánů obcí v samostatné působnosti*“.

[13] Podle § 124 odst. 1 věty první zákona o obcích je-li usnesení, rozhodnutí nebo jiné opatření orgánu obce v samostatné působnosti v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem a nejde-li o obecně závaznou vyhlášku obce, vyzve Ministerstvo vnitra obec ke zjednání nápravy.

[14] Podle § 124 odst. 2 věty první zákona o obcích v případě zřejmého a závažného rozporu usnesení, rozhodnutí nebo jiného opatření orgánu obce v samostatné působnosti se zákonem může Ministerstvo vnitra pozastavit výkon takového usnesení, rozhodnutí

nebo jiného opatření orgánu obce v samostatné působnosti bez předchozí výzvy ke zjednání nápravy.

[15] Podle § 124 odst. 5 zákona o obcích Ministerstvo vnitra o pozastavení výkonu usnesení, rozhodnutí nebo jiného opatření orgánu obce v samostatné působnosti nerozhodne, jestliže již bylo vykonáno; v takovém případě podá pouze návrh soudu na jeho zrušení.

[16] Podle § 124 odst. 6 zákona o obcích ustanovení odstavců 1 až 5 se nepoužijí v případě porušení právních předpisů občanského, obchodního nebo pracovního práva a v případě, kdy jsou dozor nebo kontrola výkonu samostatné působnosti obcí upraveny zvláštním právním předpisem.

[17] Podle § 67 písm. a) s. ř. s. se ustanovení hlavy II dílu 1 s. ř. s. přiměřeně použijí též v případě, kdy zvláštní zákon svěřuje správnímu úřadu pravomoc podat žalobu proti usnesení nebo opatření orgánu územního samosprávného celku v samostatné působnosti.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že žalobu nebylo možno věcně projednat. V projednávané věci byla zpochybňována správnost vyřazení uchazeče z konkursního řízení, vedeného v souladu s § 166 odst. 2 školského zákona. Podle citovaného ustanovení platí, že: *„Ředitele školské právnické osoby zřizované ministerstvem, krajem, obcí nebo svazkem obcí, ředitele příspěvkové organizace nebo vedoucího organizační složky státu nebo její součásti jmenuje na vedoucí pracovní místo zřizovatel na základě jím vyhlášeného konkursního řízení.“* Konkursní řízení, resp. jeho náležitosti upravuje konkursní vyhláška (vyhláška č. 54/2005 Sb., o náležitostech konkursního řízení a konkursních komisích). Nejvyšší správní soud je ve shodě s krajským soudem toho názoru, že předmětné ustanovení školského zákona, resp. prováděcí vyhlášku lze podřadit pod oblast pracovního práva, neboť jde o zvláštní úpravu postupu zaměstnavatele před vznikem pracovního poměru ve smyslu § 30 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, platnou pro vybrané skupiny zaměstnavatelů, uvedené v citovaném § 166 odst. 2 školského zákona. To stejné platí i pro namítané pochybení žalovaného spočívající v nesprávné aplikaci § 3 a § 4 zákona o pedagogických pracovnících ve vztahu k prokázání kvalifikačního předpokladu (znalosti českého jazyka). K tomu lze poukázat i na § 1 zákona o pedagogických pracovnících, podle něhož *„Tento zákon upravuje a) odchylky při sjednávání doby trvání pracovního poměru na dobu určitou pedagogických pracovníků, b) předpoklady pro výkon činnosti pedagogických pracovníků, c) pracovní dobu pedagogických pracovníků, d) další vzdělávání a kariérní systém pedagogických pracovníků.“* Podpůrně lze odkázat i na odbornou literaturu (viz Bělina, M. a kol.: Pracovní právo. 6. doplněné a podstatně přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, 464 s., str. 46) a judikaturu správních soudů. Podle usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 2. 2007, č. j. 15 Ca 50/2006 - 25, publikovaného pod č. 1175/2007 Sb. NSS, *„[z]řídí-li obec školskou právnickou osobu, která je právnickou osobou v její přímé řídicí a kontrolní působnosti, představuje odvolání ředitele tohoto zařízení pracovněprávní úkon učiněný jeho zřizovatelem, a nikoliv úkon orgánu územní samosprávy učiněný v rámci výkonu veřejné moci (§ 166 odst. 4 a 5 zákona č. 561/2004 Sb., školského zákona)“*. Tyto závěry platí obdobně také v nyní projednávané věci, kdy je žalovaný zřizovatelem mateřské školy jakožto příspěvkové organizace. Jmenování jejího ředitele na základě vyhlášeného

pokračování

konkursního řízení ve smyslu § 166 odst. 2 školského zákona pak jednoznačně představuje pracovněprávní úkon žalovaného jakožto zřizovatele. Podpůrně lze poukázat i na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2006, č. j. 5 Ca 139/2006 - 80, publ. pod č. 1007/2007 Sb. NSS, v němž se uvádí, že „Zřídí-li Ministerstvo zdravotnictví jako organizační složka státu (§ 3 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích) zdravotnické zařízení, které je státní příspěvkovou organizací v jeho přímé řídicí působnosti, tedy právnickou osobou hospodařící s majetkem státu (§ 8 téhož zákona), jde o úkon učiněný jménem státu, a nikoliv o úkon státního orgánu učiněný v rámci výkonu veřejné moci. Vztah mezi vedoucím pracovníkem zdravotnického zařízení, které je státní příspěvkovou organizací (samostatnou právnickou osobou hospodařící s majetkem státu), a ministrem zdravotnictví jako vedoucím organizační složky státu (Ministerstva zdravotnictví), která příspěvkovou organizaci zřídila, je vztahem pracovněprávním.“ O výše uvedené závěry se rovněž opírá i judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 102/2010 - 80.

[19] Lze tedy souhlasit s krajským soudem, že na vytýkané porušení právních předpisů nelze s ohledem na znění § 124 odst. 6 zákona o obcích aplikovat postupy ve smyslu § 124 odst. 1 až 5 téhož zákona. Na tomto závěru nic nemění ani stěžovatelem namítané porušení zásady rovnosti, zákazu diskriminace atp. Žalovanému (stěžovateli) vytýkané jednání mělo základ v předpisech pracovního práva. Podrobněji viz výše. Přístup zastávaný stěžovatelem by vedl k obcházení § 124 odst. 6 zákona o obcích, který neumožňuje stěžovateli podat předmětnou žalobu (návrh) v případě porušení předpisů pracovního práva. V této souvislosti je nutno zdůraznit i čl. 101 odst. 4 Ústavy, který umožňuje zasahovat do činnosti územních samosprávních celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem. Pokud bylo úmyslem zákonodárce umožnit stěžovateli provádět dozor i nad akty vydávanými v rámci konkurzního řízení, které jednoznačně spadá pod oblast pracovního práva, měl to výslovně zanést do textu zákona. Právní úprava však takto koncipována není. Nelze navíc přehlédnout, že současná právní úprava poskytuje osobě vyloučené z konkurzního řízení efektivní ochranu. Dotčená osoba se může proti vyřazení z předmětného konkurzu (při splnění dalších zákonných podmínek) domáhat ochrany v rámci občanského soudního řízení. Pokud by byl správný názor stěžovatele, znamenalo by to dvojí soudní kontrolu (aniž by zákon řešil jejich případné vzájemné překrývání a další důsledky). Jednou z pozice správního soudu, podruhé z pozice občanskoprávního soudu. Podmínkou pravomoci soudu v občanském soudním řízení přitom je, „aby uplatněný nárok byl podle své povahy nárokem vyplývajícím z občanskoprávních, pracovních, rodinných, družstevních či obchodních vztahů“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1860/2003, www.nsoud.cz). Jak dále vyplývá z citovaného usnesení, předmětem řízení je „věc vyplývající ze vztahu mezi občanem (uchazečem o zaměstnání) a právnickou osobou (potenciálním zaměstnavatelem). Účastníci tohoto vztahu jsou navzájem v rovném postavení odvozeném z určujících zájmů stejného typu (směřujících ke vzniku pracovního poměru) a stejné strukturální úrovně, kdy žádný z účastníků nevystupuje vůči druhému jako nositel veřejné svrchované moci a tím jako silnější subjekt, který je právně způsobilý autoritativně (pod správním donucením) rozhodovat o jeho právech a povinnostech“.

[20] Krajský soud proto nepochybil, pokud žalobu nepřipustil k věcnému přezkumu a odmítl ji. Nejvyšší správní soud však současně nepřehlédl, že krajský soud žalobu odmítl

s odkazem na § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tedy proto, že byl návrh podán osobou k tomu „zjevně neoprávněnou“. Krajský soud však nijak nevysvětlil, z jakých důvodů považoval stěžovatele za osobu zjevně neoprávněnou k podání předmětné žaloby. Citované ustanovení klade důraz na zjevnost, tedy zcela zřetelný a snadno bez pochybností zjistitelný nedostatek oprávnění k podání návrhu. K tomu srov. podpůrně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, publ. pod č. 1043/2007 Sb. NSS, ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, publ. pod č. 739/2006 Sb. NSS. Tento důvod tedy dopadá na situace, kdy žalobu podá zjevně neoprávněná osoba. Ministerstvo vnitra je však oprávněno podávat žaloby ve smyslu § 67 písm. a) s. ř. s. Zákon pouze vylučuje možnost podat takovou žalobu v případě porušení právních předpisů občanského, obchodního nebo pracovního práva. V úvahu by tak přicházela spíše možnost odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) v návaznosti na § 68 písm. e), resp. § 70 písm. f) s. ř. s., které umožňují odmítnout žalobu směřující proti aktům vyloučeným ze soudního přezkumu. Krajský soud se však tímto nijak nezabýval a nezdůvodnil, proč dal přednost odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Z důvodu, že stěžovatel proti aplikaci § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. explicitně nebrojí a z judikatury vyplývá, že odmítnutí žaloby podle nesprávného písmene ve smyslu § 46 odst. 1 s. ř. s. nezakládá vadu, pro kterou by bylo třeba usnesení krajského soudu zrušit (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 As 113/2010 - 77), Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zrušení usnesení krajského soudu.

[21] Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu jeho závěry ve vztahu ke včasnosti podané žaloby. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelova žaloba nebyla odmítnuta pro opožděnost. Pokud pak krajský soud žalobu neodmítl pro opožděnost, nemohlo v tomto ohledu dojít ke zkrácení práv stěžovatele. Je proto nadbytečné zabývat se navazujícími otázkami, které nemají relevanci k nyní projednávané věci (srov. podpůrně i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Afs 22/2012 - 29, ze dne 26. 4. 2012, č. j. 7 As 66/2012 - 42 atp.).

[22] Nejvyšší správní soud pouze v obecně rovině doplňuje, že podle judikatury a odborné literatury je třeba před případnou opožděností žaloby nutno zkoumat otázku, zda žaloba nebyla podána osobou zjevně neoprávněnou, resp. zda se jedná o žalobu přípustnou. K tomu srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 2. 3. 2005, č. j. 2 As 1/2005 - 6, publ. pod č. 806/2006 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006 - 100, ze dne 26. 4. 2012, č. j. 7 As 66/2012 - 42), jakož i odbornou literaturu (srov. Jemelka, L., Podhrázký M. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2013. s. 347.). Kupříkladu podle prvně citovaného rozsudku mají důvody ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. „*před předčasností či opožděností návrhu aplikační přednost. Jestliže soud např. dospěje k závěru, že byl podán návrh osobou k tomu zjevně neoprávněnou či jde o návrh podle soudního řádu správního nepřipustný, není smysluplné se zabývat jejich včasností*“. Krajský soud se však i přesto zabýval lhůtou pro podání předmětné žaloby, a zaujal obecný výklad v tomto směru, a to navíc za situace, kdy předmětem soudního přezkumu byly akty z oblasti pracovního práva, které nelze úspěšně napadnout správní žalobou. Podrobněji viz výše. Nadto krajský soud při svém výkladu zcela přehlédl čl. 101 odst. 4 Ústavy, který umožňuje zasahovat do samosprávy výhradně způsobem stanoveným zákonem, a výklad provedl bez přihlédnutí k jeho dikci a důsledkům. Nezabýval se ani všemi možnostmi, které mohou v případech žalob ve věcech

pokračování

samosprávy nastat. Ust. § 124 zákona o obcích přitom umožňuje ministerstvu vnitra postupovat různými způsoby, které budou odvislé od povahy přezkoumávaného aktu, intenzity jeho rozpornosti se zákonem, aktivity či neaktivity obce atp. Podrobněji srov. § 124 zákona o obcích. Tyto okolnosti mohou dozajista ovlivňovat i počátek či konec lhůty pro podání žaloby. Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že vyvození obecného závěru o lhůtě k podání žaloby ve smyslu § 67a s. ř. s. ze strany krajského soudu nebylo v dané věci namístě. Z důvodu, že však odmítnutí žaloby stálo na jiných důvodech, nepovažoval Nejvyšší správní soud za nutné usnesení krajského soudu zrušit ani z tohoto důvodu. Krajský soud by totiž vypustil z odůvodnění usnesení pouze předmětnou pasáž vztahující se k lhůtě pro podání žaloby. (na čemž odmítnutí žaloby nestálo). Zrušení usnesení krajského soudu z tohoto důvodu by odporovalo zásadě ekonomie řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Afs 22/2012 - 29, ze dne 26. 4. 2012, č. j. 7 As 66/2012 - 42, ze dne 13. 11. 2012, č. j. 7 Afs 120/2014 - 68 atp.).

[23] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že nesouhlasí s názorem stěžovatele, že žalobu ve věcech samosprávy lze podat kdykoliv. Pokud by byl takový výklad správný, znamenalo by to, že by bylo možno zasahovat výše uvedeným postupem do činnosti samosprávy i po uplynutí několika desetiletí či staletí. Takový výklad by dozajista nebylo možno považovat za výklad odpovídající principům demokratického právního státu (mj. principu právní jistoty). Jak uvádí odborná literatura (Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 642): *„Stanovení lhůty pro podání žaloby má za účel, aby se soud zabýval pouze aktuálními případy porušení (či zásahu do) veřejných subjektivních práv v důsledku rozhodnutí správních orgánů. S postupem času pochopitelně slábne zájem a potřeba poskytnutí soudní ochrany. Nehledě na to, že v řadě případů by se jednalo pouze o akademický výrok bez konkrétních následků. Lhůta pro podání žaloby je důležitá rovněž z hlediska právní jistoty ostatních adresátů rozhodnutí správního orgánu, neboť po jejím uplynutí není [...] možnost změny nebo zrušení takového rozhodnutí“*. Tyto obecné závěry o významu lhůt pro podání správní žaloby platí tím spíše, když tato žaloba může citelně zasáhnout do práva na samosprávu zakotveného přímo Ústavou (čl. 100 odst. 1 Ústavy). Jak uvedl Ústavní soud v řadě nálezů (za všechny srv. např. nález sp. zn. IV. ÚS 331/02) možnosti státu zasahovat do výkonu územní samosprávy ve smyslu čl. 101 odst. 4 Ústavy je třeba vykládat velmi restriktivně, neboť se jedná o ústavně založenou výjimku zasahující do ústavně zaručeného práva.

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47) nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval. Nutno doplnit, že soudní řád správní stanoví povinnost být zastoupen pouze stěžovateli a nikoliv dalším účastníkům řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu